

DÌ TỒ

(Viết tặng anh Mai Xuân Thành và các bạn KSCN gốc Cao Thắng thường hay đi uống nước mía trên đường Lê Lợi)

Bài của **HAI HÁT**

Các anh thân,

Cùng một sự việc giống như nhau, nhưng tùy theo *tuổi tác*, *hoàn cảnh* mà sự việc đó đôi khi được nhìn, được cảm nhận hay bị phê phán, khen chê một cách khác nhau do những sự biến đổi *tâm*, *sinh lý* của chúng ta tác động lên sự việc ấy. Để làm thí dụ cho điều này tôi xin kể với các anh câu chuyện Dì Tồ của tôi.

Tôi còn nhớ rõ lắm. **Vào cái tuổi thơ ấu của tôi**, đầu 3 hay 4 tuổi thì phải, nghĩa là tôi ở cái tuổi Dì có thể nhắc bông tôi lên hay đuổi theo “đút cơm” cho tôi ăn. Dì là người đàn bà Tàu trẻ tuổi và xinh đẹp, tên Tồ: Dì Tồ. Tôi cũng chẳng hiểu tại sao tôi lại gọi Dì là Dì nữa, có lẽ vì Dì thua kém tuổi bố mẹ tôi nhiều chăng. Sau bao nhiêu năm tháng, nay ở cái tuổi đã cao mà tôi vẫn còn nhớ được tên Dì thì đủ biết tôi quý và thương Dì là bao.

Dì Tồ là hàng xóm sát vách nhà tôi. Nhà tôi và nhà Dì nằm trong ngõ Đổ Xá khang trang, thuộc một thị trấn nhỏ miền Bắc. Ngõ này đã để lại cho tôi biết bao nhiêu kỷ niệm của thời thơ ấu, lẫn lộn kỷ niệm bình thường của một đứa trẻ con như tôi lại cộng thêm vào đó với những hình ảnh rất đậm nét của những chuyện mình của đất nước trong thời kỳ đó, như nào là Nhật đến Pháp đi, Nhật đi Tàu đến, Tàu xéo Pháp lại quay về. Cái thị xã ấy cứ như bị rối mù lên. Tôi biết những hình ảnh lịch sử đó thuộc về thế giới của người lớn lúc đó, nhưng sao chúng vẫn cứ ẩn hiện tiềm tàng trong ký ức của tôi.

Tuy nhiên, ngõ Đổ xá ấy luôn luôn là nơi chốn thanh bình, êm đềm của xã hội trẻ con chúng tôi. Tôi có những thằng bạn hàng xóm. Thằng bạn mà tôi hay chơi với nó nhất, đó là thằng Đức. Nó to hơn tôi và hay bắt nạt tôi, nhưng nó cũng lại là dũng sĩ có thể bảo vệ tôi trước con “gà cồ” trụi lông, to lớn mỗi khi con gà đó, với những bước chân nặng nề chậm chạp tiến về phía tôi làm cho tôi hoảng sợ. Hay thằng Đức phụ giúp bê đít tôi lên để tôi có thể bám lấy chân song đu người lên thành cửa sổ. Những kỷ niệm thanh bình, êm đềm thời thơ ấu ấy cứ như bám chặt lấy tôi không rời xa theo thời gian. Và một trong những kỷ niệm đậm nét nhất trong thời gian đó của tôi chính là hình ảnh Dì Tồ mà tôi đã giới thiệu ở trên.

Dì Tồ hình như sống độc thân hay chồng đi làm xa mà tôi không biết vì trong trí nhớ của tôi, tôi không hề thấy bóng dáng một người đàn ông nào bên cạnh Dì cả. Dì TỒ, người cao cao, tóc uốn ngắn và thường mặc quần áo “xường xám” tay ngắn tới nách, màu xanh dương có hoa trắng nhỏ. Dì thường cho tôi ăn cơm. Dì cho tôi ăn món gì thì tôi không còn nhớ rõ, chỉ nhớ là cơm của Dì thì ngon hơn cơm ở nhà và cái “bát kiêu” cũng đẹp hơn nhiều.

Dì hay chơi đùa với tôi mỗi khi Dì rảnh rỗi. Muốn vào nhà Dì tôi phải “bò” lên một bậc thềm rất cao. Trong nhà bày biện khang trang sạch sẽ với những bộ bàn ghế Tàu kiểu cổ. Tôi còn nhớ rõ như thế. Ngoài những chuyện Dì hay vật tôi ra cù làm tôi cười xằng xặc hay bẹo má tôi, Dì còn thường hay cho tôi ngồi trên ghế “xích đu” với Dì. Dì cứ vừa đu đưa vừa hát tiếng Tàu êm ái như ru. Có khi tôi dựa vào người Dì mà ngủ lúc nào không biết trong khi Dì lặng lẽ ngồi đan. Đời sống

êm á như thế của tôi cứ trôi đi như một dòng suối êm đềm chảy mà Di như rừng cây cổ thụ che mát cho dòng suối ấy.

Một lần, trong khi cùng ngồi trên ghé xích đu với Di, tay tôi mân mê vuốt nghịch chùm lông nách thò ra khỏi áo xắm ngấn tay của Di lúc Di đang mãi mê đọc sách. Nếu tôi chỉ vuốt chơi chúng thôi thì cũng chẳng làm sao, nhiều lắm là Di gạt tay tôi ra mỗi khi tôi làm Di buồn hay nhột. Có lẽ vuốt mãi cũng chán nên tôi không biết nghĩ thế nào lại cắc cớ chọn lấy một sợi lông nách dài nhất nhỏ mạnh. Di giật bản mình vì đau. Tiện tay Di tát tôi một cái thật mạnh. Tôi sững người nhìn Di ngỡ ngác vì đó là cái tát đầu đời của tôi đến từ sự tức giận của người lớn khác không phải là bố mẹ tôi. Tôi như muốn khóc vì cái tát ấy.

Có lẽ vì ân hận vì đã tát tôi đau như thế nên Di đứng phắt dậy chạy nhún nhảy đong đưa, người uồn qua uồn lại, quay nhìn tôi như muốn nói “đuổi đi ...đuổi đi”. Tôi nhìn Di ngập ngừng rồi quên ngay đi cái tát vừa mới xảy ra và tôi vụt chạy đuổi theo. Di chạy trước tôi đuổi theo sau, trước chậm sau nhanh. Mỗi khi tôi bắt được Di, tôi cứ ôm chặt lấy đùi Di và ôm cứng, đu người lên, lấy hai chân quặp lấy chân Di không cho Di chạy thêm. Di cúi xuống cù tôi, nhột quá tôi đành phải buông ra. Di lại chạy, tôi lại đuổi theo. Di nhảy lên chiếc ghé trường kỳ dài và cao, rồi cứ chạy đi chạy lại trên ấy làm tôi không sao bắt được. Tôi mệt quá chịu thua. Và kể từ ngày ấy Di không cho tôi có cơ hội vuốt hai chùm lông nách của Di nữa.

Ngày tháng cứ trôi qua nhanh, nhanh quá. Biết bao biến đổi của cuộc đời mà nay ngồi nhớ lại, tôi vẫn nhớ rõ hình bóng của Di với hai chùm lông nách ấy, đặc biệt là cái tát Di dành cho tôi.

Mười mấy năm sau, ở **tuổi trưởng thành**, khi tôi còn là học sinh học gần xong bậc Trung Học ở Sài Gòn. Thịnh thoảng tôi có dịp ghé uống nước mía trên đường Lê Lợi. Hiệu nước mía này thì ít ai mà không biết. Nó nổi tiếng ngang với những xe đẩy bán đu đủ bò khô dành cho các cô nữ sinh, hay mẹt phá lấu của chú Tàu dành cho các cậu thích ăn quà được bày bán gần đấy. Nước mía ở đây ngọt vì ép từ mía mật lại thoảng thêm tý hương vị thơm thơm của cam, hoặc quít được vắt vào.

Hình ảnh ly nước mía vừa ép xong còn xùi bọt ở phần trên, như bọt của cốc bia lạnh, với nước mía màu vàng tươi mát, lờn vờn vài “tép” cam hay quít lẩn quẩn bên những cục nước đá trong vắt trông thật hấp dẫn là bao.

Ly nước mía được đưa lên môi, hương thơm ngọt ngào thoảng lên mũi và cái lành lạnh của nước đá như từ đôi môi đó truyền đi khắp miệng. Uống một ngụm nhỏ, nhỏ thôi như để thẩm giọng. Nước mía tỏa tan trong miệng, ôi cái vị nước mía ấy đi đến đâu là nó đem đến cho ta một cảm giác thật dễ chịu đến đó. Cứ từ từ uống, vừa để thưởng thức cái hương vị của nước mía thơm mát và cũng vừa để cảm ơn nó. Đừng uống vội vàng và cũng đừng uống ừng ực làm buồn lòng ly nước đáng yêu, *đáng yêu như cô hàng bán nước mía*.

Cô bán hàng này, hình dáng và tuổi tác ra sao thì hẳn tôi và đa phần các anh đã đều biết rõ, tôi không cần phải tả ra hay nhắc tới. Nhưng có một điều mà tôi không biết các anh có lưu tâm đến hay không? Đó là cô có bộ lông nách rất đẹp. Bộ lông nách ấy đẹp chẳng thua gì bộ lông nách của Di Tô. Bộ lông nách của cô bán hàng nước mía cũng luôn được thò ra khỏi cái áo xắm cộc tay có đốm hoa mà cô thường mặc.

Chùm lông nách ấy, những sợi lông mịn màng đen bóng, không quăn lắm mà cũng không ngay đườn; không dài quá, không ngắn quá, chỉ vừa đủ dài để tự cuốn thành những cuộn nhỏ như sóng nước. Những lượn sóng ấy quay đầu vào trong nách chứ không hướng ra ngoài tua tủa. Nó như ẩn mình e ấp, dịu dàng, kín đáo. Tuy kín đáo, thập thò nhưng nó không phải không khoe được những nét duyên dáng, quyến rũ, nhất là mỗi khi chiếc quạt máy từ phía sau lưng cô quạt tới làm cho những lượn sóng dưới nách sẽ rung lên.

Tôi mấy lần định lên tiếng khen hai chùm lông nách ấy của cô nhưng thật quá ngại ngùng vì chung quanh cô luôn có những người nọ, người kia. Khen như thế ở chỗ đông người, tôi e có thể lời khen đó trở nên lỗ mắng với cô chẳng.

May cho tôi, trong một buổi trưa hè, tôi ghé đó uống nước mía trong giờ vắng khách. Trong lúc vắng người, chỉ còn có tôi và cô bán hàng.

Tôi lấy hết can đảm để nói lên một điều mà tôi cứ giữ mãi trong lòng không nói ra được, thật là khó chịu. Nhân cơ hội ngàn năm một thuở này, nếu tôi không nói ra thì có lẽ chẳng bao giờ có cơ hội nào nói nữa. Tôi vội lên tiếng sau khi hỏi mua một ly nước mía to.

- Cô có bộ lông nách đẹp quá!

Nói được câu ấy, tôi như trút đi được một gánh nặng nghìn cân. Tôi nhìn cô và chờ đợi sự phản ứng của cô đối với câu khen bất ngờ ấy. Tôi liên tưởng ngay tới cái tát của Di Tò. Tôi đoán là thế nào cô ấy cũng phải nhăn mặt, chau mày, hay ít ra là ly nước mía của tôi sẽ bị vơi đi so với thường lệ hay là trong ly nước mía ấy lại nổi lên bèn xác con ruồi được ép lẫn vào với mía. Nhưng không, cô không nói câu nào. Cô đưa cho tôi ly nước mía với một nụ cười rất nhẹ, nhẹ như hương thơm của cam thoảng trong mùi thơm ngọt ngào của mía.

Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi khen cái vẻ đẹp đầy truyền cảm và quyến rũ của bộ lông nách của cô bán hàng nước mía. Và cũng từ hôm đó, mỗi khi tôi đến uống nước mía, cô không nói gì nhưng luôn dành cho tôi một nụ cười rất nhẹ và cũng nhẹ như cô đã dành cho tôi lần đầu, nhẹ như cơn gió thoảng của chiếc quạt máy sau lưng cô làm những sợi lông nách khẽ rung.

Ngoài tôi ra, còn có ai khen bộ lông nách của cô ta không nhỉ? Có được một người, có lẽ không nhiều, biết khám phá, biết thưởng thức và biết trân trọng cái đẹp, cái duyên dáng, dù chỉ là một phần nhỏ bé e ấp kín đáo trên thân thể của cô. Hẳn cô đã nghĩ như thế và tôi đoán, cô đã có thêm một niềm vui hơn trong ngày hôm đó và trong những ngày kế tiếp, hay ít ra là những khi cô gặp lại tôi.

Tới nay, ở cái tuổi chưa già nhưng không còn trẻ nữa, mỗi khi tôi nhớ đến Di Tò tôi lại nhớ đến cô hàng nước mía và tôi lại liên tưởng ngay tới những chùm lông nách xinh xinh xưa kia. Có lúc, tôi ngồi suy nghĩ vẩn vơ. Trong xã hội chúng ta đang sống, một xã hội văn minh hạng nhất hoàn cầu mà sao những người phụ nữ phương Tây ở đây, họ cứ tàn nhẫn chối bỏ những nét đẹp, nét duyên dáng của Trời đất ban cho, đó là sự chối bỏ những bộ lông nách. Các bà các cô ấy cứ phải bỏ

công sức, tiền tài để tìm phương cách nhổ hoặc cạo hay tiêu diệt vĩnh viễn nó đi. Nách trở nên trụi, bóng nhẫy. Những cô vũ công trên sân khấu, mỗi khi đưa cánh tay lên cao theo điệu múa, tôi không thể tìm thấy được những điểm đen duyên dáng trên những vùng nách ấy.

Không phải chỉ có lông nách, các bà các cô phương Tây này còn cạo cả lông chân, lông tay, lông mặt. Chẳng biết những sợi lông ấy có tội tình gì mà họ quyết tâm diệt chủng chúng đi. Một ngày nào đó, nếu những hành động diệt chủng này không được chấm dứt thì, theo thuyết DARWIN, người lớn chẳng khác gì trẻ con nữa. Tôi sợ cái viễn ảnh “trụi trụi” thuộc nhân chủng học này sẽ xảy ra trong một ngày mai không xa lắm. Cười. Nhưng cũng may thay, còn có những bậc đại trượng phu hào hán, những đấng mày râu, lại trái ngược với các phụ nữ phương Tây, họ thích dùng những loại thuốc “bôi đầu mọc đầy” để áp dụng vào những nơi các vị ấy thấy cần có nhiều tóc, nhiều râu. Cái “gene” của đàn ông là chủ yếu vì mạnh, cứ cho là như thế, nên ta vẫn còn hy vọng, còn tin tưởng là những bộ lông nách kia vẫn luôn luôn còn tồn tại với thời gian. Mừng thay.

Và tôi lại nghĩ lần thân thêm, kể từ ngày khôn lớn, chung quanh tôi có biết bao nhiêu cái này hay cái kia, điều này hay điều nọ, tôi thích tôi yêu, mà tôi không dám làm dám nói, hay không dám mó dám sờ, hay có khi cũng không cả, dù chỉ dám nghĩ dám bàn. *Mà chi khi xưa, khi tôi còn bé thơ ngây, tôi mới dám vuốt và bứt lông nách của Di Tò với cái bản năng trời sinh “nhân chi sơ tính bản thiện” (Mạnh Tử) vốn có của mình. Tôi nhớ tới Di, có phải chăng là tôi nhớ đến những ngày mà mọi suy nghĩ lẫn việc làm của tôi còn luôn luôn trong sáng hồn nhiên không nhỉ?*

Xin tạm chấm dứt ở đây.

HAI HÁT

LÀN ĐẦU ĐI CRUISE

Phạm Kinh Luân

Chuyến đi cruise của chúng tôi đến thật bất ngờ vì năm nay tôi không định vacation xa nhà. Hồi tháng 7/2010, nhóm Thân-hữu Điện-lực có tổ chức họp mặt và đi cruise ở Miami, FL, nhưng tôi không ghi tên; đến khi Công Nghệ tổ chức chuyến đi cruise 7 ngày bằng thuyền Celebrity Solstice vào tháng 10/2010, tôi cũng không tham-gia. Thật sự tôi hơi ngại vì từ tháng 6 đến tháng 10 là mùa hurricane ở vùng Caribbean; tuy nhiên, thấy anh em ở Toronto ghi danh đông quá, tôi cũng nôn. Sau khi bàn tính với bà xã, tôi chọn tháng 11, nghĩ là tương đối an-toàn mà cũng không trễ quá, vì sau tháng 11, Canada có tuyết nhiều do đó các chuyến bay từ Toronto có thể bị delay làm hỏng chuyến cruise. Bỏ ra mấy tuần, tôi vô cruise.com và Expedia để so sánh giá cả tất cả các chuyến đi Caribbean từ tháng 11/2010 tới tháng 4/2011.

Ban đầu chỉ tính đi cruise 5 hoặc 7 ngày cho vừa túi tiền, nhưng khi xem đến các chuyến 10 ngày thì thấy có 1 cái deal thật hấp dẫn, đó là chuyến đi Eastern Caribbean 10 ngày ghé 7 đảo vào tháng 11/2010 bằng thuyền Maasdam của Holland America Line (HAL) mà chỉ có \$499 US, rẻ hơn cả chuyến 7 ngày nữa. Tính luôn tax và tip, tất cả là \$1500 US cho 2 người. Thế là tôi xin nghỉ 2 tuần vacation.

Ngày Nov 2/2010, tàu mới khởi hành, nhưng chúng tôi đến Fort Lauderdale trước 1 ngày cho chắc ăn. Lái xe đến phi-trường Toronto lúc 9AM. Máy bay cất cánh lúc 1:30PM, đổi máy bay ở Atlanta, và cuối cùng đến phi-trường Hollywood, Fort Lauderdale lúc 7PM. Lấy hành lý xong, tôi gọi Comfort Inn hotel và chỉ nửa giờ sau là shuttle bus đến rước về hotel lúc 7:45PM.

Ngày thứ 1 - Tue, Nov 2: Lên tàu, ra khơi

Sau một đêm nghỉ ngơi, ăn sáng tại cafeteria

của hotel lúc 8AM, check out xong lúc 10:30AM. Chúng tôi ngồi chờ đến 10:45AM thì bus của hotel đến đưa mọi người đi cruise ra Port Everglades cách đó chừng 15 phút. Phải nói là Comfort hotel phục vụ rất tốt, đưa đón từ phi-trường, ra bên tàu đều free, phòng ốc sạch sẽ, mà giá cả rất nhẹ.

Tới bến đậu của chiếc Maasdam thì đã có một toán công-nhân đang chờ để đưa hành-lý lên tàu. Giao hành lý cho họ rồi chúng tôi lên lầu của building để làm thủ tục lên tàu. Thủ tục check passport, chụp hình, và làm thẻ ID rất nhanh chóng. Chúng tôi vào Gangway ở Deck 5 để lên tàu lúc 12:00PM. Lúc đó hãy còn sớm, chưa có nhiều người lên tàu, chúng tôi đi khắp nơi ngắm nghĩa, casino chưa một bóng người, các shops ở deck 7 và 8 vẫn còn đóng cửa.

Chiếc Maasdam này thuộc loại nhỏ, chở có 1250 hành khách và 550 nhân viên, thế mà tôi thấy nó cũng rộng rãi, thoải mái. Kiến trúc của cruise ship thật tuyệt vời, kết hợp được tất cả những tiện-nghi: khách sạn, nhà hàng, rạp hát, shopping đều có đủ. Tôi có cảm tưởng mỗi cruise ship là một Las Vegas thu nhỏ. Chiếc này so với những chiếc mới đóng gần đây thì nhỏ, nhưng so với chiếc Titanic thì lớn hơn nhiều. Maasdam có 14 tầng trong khi Titanic chỉ có 9. Tiện nghi của những chiếc du-thuyền thời nay chắc chắn hơn hẳn chiếc Titanic cách đây gần 100 năm. Ngày xưa Titanic đâu có casino, theatre, shopping, và phòng ăn hay phòng ngủ chắc không có máy lạnh sang trọng như bây giờ.

“Jack & Rose?” trên Titanic?

Những cảnh sang trọng trong phim Titanic chẳng qua là do xảo thuật điện-ảnh thôi, đạo diễn ghép nội cảnh của tàu ngày nay bỏ vô Titanic, theo kiểu “Bình cũ rượu mới, Vẽ rắn thêm chân”.

Chúng tôi lên Deck 11 để ăn bữa trưa đầu tiên, sau đó lên Deck 12 để ngắm phong cảnh bên cảng. Đến 2:30PM, xuống phòng #115 ở Deck 9 thì thấy hành lý của chúng tôi đã ở ngay trước cửa phòng. Phòng rất ngăn nắp, sạch sẽ, và khá rộng, khoảng 3x6 m. Cuối phòng có 1 double bed, ngay cửa vào, bên trái có 3 closets khá lớn, đủ chỗ chứa hết quần áo đem theo từ 3 va-li. Đối với tôi, phòng như vậy là quá tuyệt vời, chẳng cần upgrade gì thêm. Được biết có hành-khách còn bị nhét vô phòng 4 người, ngủ giường 2 tầng. Đi hạng “cá kè” mà lại được ở phòng 2 người là quá “ưu đãi” rồi, còn kêu ca gì nữa?

Tàu rời bến lúc 5PM, chúng tôi lên Deck 14, tầng cao nhất của tàu, nhìn phong cảnh Fort Lauderdale lúc tàu ra khơi thật là thú vị.

5:15PM, chúng tôi xuống phòng ăn Rotterdam ở Deck 7 để ăn bữa dinner đầu tiên. Phòng ăn ở phía đuôi của tàu trên tầng 7 và 8 có thể chứa được 500 thực khách. Vợ chồng tôi được xếp ngồi vô bàn 6 người, chung với 4 người khác - 2 Mỹ và 2 Canadians. Ăn kiểu Âu Mỹ quá cầu kỳ cho nên mất 2 giờ mới xong, trong khi ở nhà với bao nhiêu món đó, chắc mình chỉ cần nửa giờ là xong. Món ăn trên tàu rất ngon, trái cây và rau tươi rất dồi dào, cake thì hết xẩy. Com trắng, com chiên

có hằng ngày. Ở nhà mà đi ăn kiểu này chắc tốn không dưới \$80/người cho 3 bữa ăn.

Trên tàu cũng không thiếu món chay. Nếu làm đệ-từ “Đạo dừa” thì có thể đói, chứ làm “Đạo dừa, Đạo chuối, Đạo nho” thì tha hồ mà ăn, thế nào cũng lên cân sau chuyến đi.

Tối lại đi xem live show ở rạp Rembrandt nằm ở phía mũi tàu, cùng tầng 7 và 8 với phòng ăn Rotterdam. Rạp chứa được 400-500 khán giả. Khi có live show là khán-giá ngồi đầy rạp, đi trễ sẽ không có chỗ ngồi.

Đêm qua ngủ ngon vì tàu chạy rất êm. Thức dậy lúc 6:30AM, chúng tôi lên phòng ăn Lido ăn sáng thì thấy tàu đã cập bến Nassau rồi. Bên hông chiếc Maasdam còn có thêm 3 chiếc nữa.

Đến 8:30AM, hành khách được thông báo là có thể rời tàu qua gangway ở Deck 3 để viếng thăm đảo. Chúng tôi là những người đầu tiên bước lên đảo. Đi bộ từ cầu tàu vào khu phố lõi 200m là gặp bến taxi, từ đó lấy taxi đi Paradise Island khoảng 15 phút, tốn \$4/người.

Paradise Island là một đảo nhỏ, nối liền với đảo chính bằng một cây cầu dài. Trên đảo có Atlantis casino và resort hotel rất lớn, màu hồng vươn cao trên nền trời. Chung quanh hotel, phong cảnh đẹp tuyệt vời. Đi bộ lần ra tới bãi biển cát trắng phía sau hotel, chưa thấy ai tắm vì còn quá sớm, một anh lifeguard cho biết bãi này dành riêng cho khách ở hotel, nhưng nếu mình đừng nói là khách từ tàu lên, cứ nhảy xuống tắm “kè” cũng được, chẳng ai xét hỏi giấy tờ gì.

Đến 10:30AM trở về bến tàu. Thấy còn sớm, chúng tôi đi dạo downtown của Nassau. Thành phố cũ kỹ, nghèo nàn, rất tương phản với Atlantis casino. Ngang bến xe taxi là một chi nhánh của Scotia Bank (Canada). Các sạp bán hàng dọc bến tàu thì nhếch nhác, bán toàn đồ Made in China, chẳng có gì đáng mua.

Trở về tàu lúc 12PM, chúng tôi đi ngay lên Lido ăn trưa. Tàu rời Nassau lúc 2PM hướng về phía Nam để đi San Juan, Puerto Rico, cách đó khoảng 750 miles.

Chiều nay có formal dinner đầu tiên, khách phải mặc lễ phục. Lúc đi ngang qua Atrium ở giữa Deck 7, thấy có 2 anh thợ chụp hình đã set up camera, phông, đèn sẵn sàng để chụp hình. Vợ

chồng tôi ghé chụp một vài kiểu. Chúng tôi được xếp vô bàn chỉ có 2 người. Menu có 2 món đặc-biệt là King crab legs và beef steak. Ăn xong, chúng tôi đến Rembrandt theatre dự lễ ra mắt Captain lúc 7:30PM.

Thuyền trưởng ngỏ lời chào mừng quan khách, và giới thiệu các senior officers trên tàu. Tôi nghĩ chuyện này đối với họ có lẽ rất nhàm chán, bởi lẽ cứ 1, 2 tuần là lại có khách mới, và vẫn phải lập lại màn giới-thiệu y như cũ. Kế tiếp là live show trình-diễn ca nhạc với 10 nam nữ vũ công xinh đẹp, họ trình diễn rất đặc sắc, tương-tự như show ở Las Vegas.

Ngày thứ 3 - Thu, Nov 4: At sea

Tàu đã chạy suốt đêm và sẽ không ghé nơi nào hết để sáng mai kịp tới San Juan. Hôm nay thời tiết xấu, mưa và sóng lớn nên tàu hơi bị lắc. Ăn sáng xong, cảm thấy hơi xây xẩm, tôi nhờ cô bồi phòng đi lấy cho vài viên thuốc say sóng. Uống xong 2 viên, tôi lên giường đánh một giấc ngon lành, bỏ cả ăn trưa. Tối 4PM mới thức dậy, thấy khoẻ trong người, tôi thay đồ, đi ra hồ tắm thì thấy bà xã đang nằm trên ghế. Hơi đói bụng, tôi tới quầy pizza lấy 2 lát ăn. Bên hồ tắm có một kitchen nhỏ chuyên làm pizza, hamburger, hotdog, và taco.

Chiều nay làm biếng, không muốn mất 2 giờ ăn dinner ở Rotterdam nên vợ chồng tôi lên Lido ăn tự do. Tôi chọn cá trout nướng và roasted beef ăn với salad.

Ngày thứ 4 - Fri, Nov 5: San Juan, Puerto Rico

Sau 44 giờ vượt khoảng 1200 km, tàu cập bến San Juan lúc 10AM. Trời hôm nay nắng đẹp, nhiệt độ khoảng 28C. Từ trên Deck 14 nhìn xuống, phố cổ San Juan thật đẹp, xa xa hướng Đông Bắc là cổ thành San Cristobal Castle nằm trên đồi cao. San Juan là một cruise port lớn, nơi xuất phát những chuyến cruise đi đến các đảo ở phía Nam của Caribbean như St.Lucia, St.Kitts, St.Maarten, Curacao, Aruba, và Barbados.

Ăn trưa xong lúc 12PM, chúng tôi lên dạo phố.

Phố cổ Old San Juan nằm sát bến tàu nên rất thuận tiện. Lên bờ, ghé Information Center lấy một bản đồ rồi chúng tôi đi bộ lên hướng Bắc. Đường xá trong phố nhỏ hẹp, xe chạy ngược chiều tránh nhau rất khó khăn, mặt đường lát đá (cobble stone) như ở Paris, nhà cửa cất theo kiểu Spanish, sơn vàng, thành phố nhìn chung có nét đẹp cổ kính. Lang thang ngắm cảnh, khoảng 1 giờ sau chúng tôi gặp một cổ thành thứ hai, San Felipe del Morro, khác với cổ thành mà chúng tôi nhìn thấy từ trên tàu. Hai cổ thành nối liền nhau bằng bức tường thành dài khoảng 1km chạy dọc bờ biển. Cổ thành Del Morro nằm cạnh một bãi biển rất đẹp.

Chúng tôi đi bộ trở về tàu lúc 3PM và tàu rời San Juan lúc 5PM.

Bãi biển bên cạnh cổ thành San Felipe Del Morro

Ngày thứ 5 - Sat, Nov 6: Gustavia, St.Barthélemy

Tàu tới Gustavia lúc 9AM hôm sau. Nơi đây không có bến tàu, nên tàu phải đậu ngoài khơi và hạ thủy 2 tàu nhỏ (tender) để đưa khách vào bờ.

Vào đảo lúc 10AM. Bước lên bờ là có ngay các taxi chờ đón những người muốn đi tour. Bến cảng hình chữ U, có các cửa hàng trải dài dọc theo bờ. St. Barths thuộc chủ quyền của Pháp nên họ xài tiền Euro và nói tiếng Pháp; tuy nhiên, khi mua bán, tiền US vẫn thông-dụng hơn. Đường xá trong phố được đặt tên giống như ở Pháp, có nhiều tên

quen thuộc như Général De Gaulle, Victor Hugo, Rue de la France, Rue Jeanne d'Arc.

Hàng hoá ở đây hầu hết là thương hiệu của Pháp như Louis Vuiton, Hermès, Lacoste, không rẻ chút nào, thậm chí còn mắc hơn ở Mỹ và Canada. Trong vịnh có rất nhiều du thuyền sang trọng đậu san sát, chứng tỏ đảo này có nhiều tay giàu có đến nghỉ mát hoặc sinh sống. Loanh quanh trong phố, tình cờ chúng tôi gặp một quán ăn Việt Nam, nhưng không ghé qua vì còn no quá.

1PM, mua ít đồ lặt vặt xong, chúng tôi xuống tender trở về tàu mẹ, ăn trưa và nghỉ ngơi.

Tàu nhỏ neo rời St.Barth lúc 5PM để đến đảo kế tiếp là Roseau, Dominica vào sáng mai.

Ngày thứ 6 – Sun, Nov 7: Roseau, Dominica

Tàu cập bến Roseau lúc 7:30AM.

Từ trên tàu, tôi thấy có Royal Bank (Canada) ở ngay phố chính. Với dân số ít ỏi và nghèo, tôi không hiểu RBC mở chi nhánh ở đây làm gì.

Sau khi dẫn bụng, chúng tôi lên bờ lúc 9:30AM. Vừa bước lên là gặp vô số tài xế taxi chào mời đi tour với giá \$30 US/người. Chúng tôi và 1 cặp vợ chồng Mỹ kiếm được 1 tour với giá \$15/người đi khoảng 2 giờ. Chiếc xe van Toyota chỉ chở có 4 người khách nên ngồi rộng rãi thoải mái. Chiếc xe từ từ leo núi theo con đường quanh co, có nơi queo gắt cùi chỏ cỡ 60 độ. Đường hẹp, không nhìn thấy xe chạy ngược chiều, phía dưới là triền núi thăm thẳm, bà Mỹ hơi lo, nhắc anh tài xế da đen “Ráng chạy cẩn thận nghe mậy, tao không muốn ở lại đây đâu”, anh tài xế cười hề hề, trấn an “Bà đừng có lo, tui là dân địa-phương, rành đường xá ở đây. Tai nạn xảy ra, nếu có, thường là tại du-khách Mỹ, họ mượn xe tự lái đi chơi, họ quen lái bên mặt trong khi ở đây lái bên trái, cho nên khi queo cua vô lộn chiều gây tai nạn thôi”

Trên núi, nhà cửa thưa thớt, có nhiều cây passion fruit, avocado, cocoa, nutmeg, đặc biệt là cây xá mọc hoang như cỏ dại hai bên lề đường. Tài xế ngừng lại ngắt một nhúm lá vỏ vỏ trong tay

rồi đưa cho chúng tôi ngửi, quả đúng là xả. Ngang qua một khu vườn, thấy nguyên một vườn chuối ngã rạp xuống đất, nhiều bụi tre bị gãy ngọn, tài xế cho biết đó là hậu quả của cơn bão mới thổi qua đảo tuần rồi.

Thành phố Roseau nhìn từ trên núi

Xe dừng lại ở một cái thác nhưng phải đi bộ khoảng 300 m nữa mới tới. Đã thấy cái thác này trong hình trước khi đi tour, nó nhỏ hơn Niagara Falls cho nên chúng tôi bảo tài xế tiếp tục lên đường. Trên đường về, gặp rất nhiều tour bus do tài xế-tô-chức, chạy ngược chiều lên núi, lộ trình cũng giống như chúng tôi mà mắc gấp 2, 3 lần.

Xe chạy xuyên qua vườn Botanical Garden, có một cây banyan (bồ đề) thật vĩ đại, cái tàng xoè ra như cây dù đường kính cỡ 20m. Có một cây rất lạ, tôi mới thấy lần đầu, trái nằm sát gốc, lớn cỡ gáo dừa, rất tròn, màu nâu đậm, họ gọi là cây canon ball, trái rụng bỏ vì không ăn được. Cuối cùng, tài xế đưa chúng tôi trở lại bến xe, chúng tôi lại đi dạo phố một lúc rồi mới về tàu.

Tối nay lại có formal diner nữa, cũng ăn diện, và chụp hình như hôm đầu. Chúng tôi được xếp ngồi chung bàn với một nhóm 4 người Mỹ, hỏi ra thì người nào cũng đi cruise ít ra là 4, 5 lần. Tôi nói đây là chuyến đầu tiên (khiến bà xã nháy mắt như ngầm bảo “Sao cha thiệt-thà quá, người ta cười thú vị đâu”) làm ai cũng ngạc nhiên, tưởng là chuyện lạ. Có một ông chia sẻ kinh-nghiệm “Mấy muốn đi cruise lúc nào cũng được, nhưng đừng